

viața literară-obștească, excesiv de furtunoasă în acei ani. La început se încadrează în filiala locală a Proletcultului ; în colaborare cu alți membri ai organizației (Mihail Gherasimov, Serghei Klicikov și Nadejda Pavlovici) scrie scenariul cinematografic *Zorile care chemă* (*Зовущие зору*)¹, inițiază înființarea unei secții țărănești pe lângă Proletcultul moscovit². Până și creația lui se resimte pe alocuri de tonalitatea metalică a celor de la *Горн* și *Грядущее*. În *Cantata*, scrisă pentru filmul amintit, gravitatea ritmică a versului revoluționar parcă se împlinește topind în substanța ei moliciunea imaginilor eseniene :

Солнце златою печатью
 Стражем стоит у ворот . . .
 Спите, любимые братья,
 Мимо вас движется ратью
 К зорям вселенским народ³.

În spiritul tradiției bune ale Proletcultului răsună și celebrul poem al lui Esenin, intitulat sugestiv *Небесный барабанищик*, (Toboșarul ceresc), în care viziunea apropiatei revoluții mondiale, motivul preferat al poezilor proletari, se dinamizează și se amplifică grandios, într-o profetie de proporții cosmice :

Нам ли страшны полководцы
 Белого стада гориллы?
 Взвихренной конницей рвется
 К новому берегу мир⁴.

Îndată după colaborarea cu Proletcultul se plasează cronologic constituirea cercului literar al imaginiștilor, în care numai *Șerșenevici* era din generația lui Esenin, ceilalți participanți (Marienhof, Ivnev ș.a.) fiind și mai tineri. Despre imaginiști cu greu s-ar putea spune că au proclamat vreo poetică substanțial diferită de cea a curentelor de avangardă anterioare. Crește doar, cu fiecare nou născut, numărul funeraliilor preconizate. Dacă simboțiștii își propuneau să înmormânteze întreaga poezie clasică, iar futuriștii și-au luat asupra lor sarcina să organizeze și funeraliile simbolismului, imaginiștii și-au asumat răspunderi și mai cuprinzătoare : în afara poeziei clasice și în afara simbolismului trebuia să fie încredințat pământului și trupul neînsuflit al futurismului. Încolo, punctul programatic cu pretenții de noutate a fost reducerea misiunii poetului la aceea de a fi un slujitor al „imaginii organice“,

¹ Vol. IV, p. 271—286.

² Vol. V, p. 233—235 ; propunerea scrisă e semnată, în afară de Esenin, de Klicikov, Konenkov și Oreșin, care propuneau ca în grupul de inițiatori să mai fie atrași : Kliuev, Șiraeveț, Ciapighin, Podiacev ș.a.

³ Ca o pecete de aur, soarele / face de sentinelă la poartă... / Dormiți, frați dragi / Pe lângă voi înaintează ca o armată / poporul către zorile universale.

⁴ Noi să ne temem de comandanții / turmei albe a gorilelor? / Ca o cavalerie înspumată / lumea se avintă către țărături noi.